

chodziłem nogami i słuchałem uszami
i patrzałem oczami spokojny jak pasza

długo spokojnie spoglądałem słuchałem
aż nagle jak z bicza wystrzeliły me nerwy!
i przypłynął do głowy i uderzył mnie szalem
płomienny napis

ryż herbata konserwy

no tak! no tak! ludzie bracia najdrożsi!
toż zapomniane szyldów święta karnawały; trzepot!
świat który warjuje dokoła swej osi!
taniec trzymających się za ręce stron świata i epok!!

ach ta kula ziemi z nóg jak kręgiel mnie zbija
toczy się na mnie z hałasem i pcha mnie!
bez przerwy i ogromnie wciąż rosnę i tyję
i z jękiem w ziemi ostrej rozpieram swe ramię!

ileż jeszcze jarkich szyldów z silnych nóg mnie zetnie!
stoję wymalowany i wyniosły jak kręgiel
dopóki jakaś kula nie uderzy mnie świetnie
jakaś biała pierś jak cukier, jakiś bóg huk lub węgiel!!

ach wszędzie wszędzie są te kule mordercze jak pocisk
w każdym dźwięku wygranym z nie wiem jakich już nut —
jestem cały, ogromny rozkrzyczany odcisk,
w który się werznął rozkoszy rozżarzony but!

3.

Nie mogę zapomnieć i ciągle to wraca
gdym stał dzieckiem w sądowej wybielonej sali
gdzie człowiek ze wstęgą na piersi coś mazał
a ludzie odarci ze skóry i krwawi płakali

wtedy już rozumiałem i we snach pamiętam
śniłem o zielonym strzępie włożonym zukosa
który jest bardziej nawet niżli kościół święty,
i który nosił człowiek o przystrzyżonych włosach

po latach rzekłem z drżeniem w głosie i z lękiem
rzekłem z drżeniem w głosie i ściskając ręce: